

El dia que La Pegatina va apostar per la descàrrega lliure

Rubén Sierra, veu i guitarra, revela els tips que han portat els de Montcada i Reixac al cim més alt

La Gran Pegatina al Canet Rock 2016 | Xavier Mercadé

La Pegatina està celebrant setze anys de trajectòria amb una salut que molts adolescents envejarien. Després d'un any ple de concerts, la banda de Montcada i Reixac ha decidit publicar *Un secreto a voces* (Warner Music, 2019), un recopilatori dels seus millors *hits* i tres cançons inèdites com a autohomenatge. Entre directes, Rubén Sierra, creador i guitarrista de la formació, troba un moment per fer balanç de la trajectòria del grup i de la importància de les xarxes socials per guanyar popularitat.

Vau néixer l'any 2003, quan la gran onada del mestissatge, formada per artistes com Manu Chao o Amparo Sánchez, estava finalitzant. Com d'importants van ser aquests referents per començar amb La Pegatina?

Rubén Sierra: Són els nostres pares musicals. **Che Sudaka, Macaco, Amparanoia, Ojos de Brujo, Dusminguet...** hem begut d'ells. Els primers concerts on vam anar com a públic eren els seus i, vulguis o no, aquesta influència cala.

Sou un grup molt estimat, us ho heu guanyat a pols: sempre heu cuidat molt el vostre públic, sobretot a través de les xarxes socials. Com vau esdevenir els primers 'influencers' espanyols?

R.S: Nosaltres vam néixer a l'època de transició entre l'analògic i el digital, i ningú de nosaltres havia no format part de cap altre grup dins de la indústria, érem uns *?novatos*'. Vam pensar:

"No tenim diners i cap discogràfica aposta per nosaltres, però tenim temps i tenim internet que, com a mínim, arriba a qualsevol part del món". Moltes bandes van veure que el camí de les discogràfiques, promoció, ràdios i hotels no era l'únic. I, quan van voler fer el canvi, ens tenien com un referent. S'adonaven que existia una plataforma que es diu Tuenti o Fotolog. Vam apostar per això, per les xarxes socials, en aquell moment Facebook, Myspace, Fotolog (RIU)... però sobretot vam apostar per la descàrrega lliure.

Per què?

R.S: Perquè creïem que en aquella època era molt difícil accedir a la cultura d'una manera natural i gratuïta. Ara és molt més fàcil amb plataformes com Youtube o Spotify, per això, la gent ja no es descarrega els nostres discs. De fet, ni els tenim en lliure descàrrega perquè ja no fa falta. A canvi, fem videolyrics a Youtube, tenim plataformes com Deezer o Spotify, on també ens poden escoltar...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=A640wSMAg2Q>

I avui dia seguiu apostant per les xarxes.

R.S: Absolutament. A nosaltres ens agrada que darrere de cada xarxa hi hagi un component real de la banda. Perquè al final és un tracte directe i personal amb el teu públic. Si ha d'haver-hi un *community manager* entre tu i el públic al final es perd l'essència de la comunicació.

Aquesta popularitat a les xarxes us va portar a les festes majors de pobles i de barris cap al 2007. Com va ser el pas cap aquí?

R.S: Va ser un procés natural, però emfasitzat per la viralitat de les xarxes. La gent pensava: "Aquesta penya regala el seu disc, no sé qui són, però me'l baixo". Si a això li sumem que érem un grup que tocàvem moltíssim en festes majors alternatives, casals de qualsevol ciutat o poble... La gent que s'havia descarregat el disc venia per curiositat i s'enganxava. Vam crear una gran comunitat. Vam ser dels primers a posar publicitat a xarxes com Facebook. Jo recordo posar 5 euros a Facebook i tenir 600.000 descàrregues, sobretot de Llatinoamèrica, i vam triomfar. Nosaltres érem *?novatos* i no teníem ni idea de la indústria, tot era assaig-error. I aquesta va ser la nostra manera d'aprendre i de fer un camí alternatiu per, avui dia, ser dels grups que movem més penya i venem més entrades. Estem molt contents de poder liderar aquest camí i de poder-lo obrir a altres bandes que han vingut darrere.

La Pegatina Foto: Ibai Acebedo

Quin va ser el punt d'inflexió en el qual vas veure que això anava de veritat?

R.S: Al final de gira de 2008, quan vam omplir la sala Apolo sense cap agència de *management* o comunicació, nosaltres sols. Jo recordo anar a parlar amb l'Alberto, de la sala Apolo, per llogar-la i em va contestar que la sala gran es quedava gran per nosaltres, que no ens coneixia ningú. Ens va oferir començar a la petita i, si s'omplia, passar a la gran. Però jo li vaig dir que nosaltres volíem la gran. I al cap d'unes setmanes em truca el mateix Alberto dient-me si volíem obrir una altra data. I nosaltres per orgull vam dir que no, que volíem que hi hagués gent que es quedés fora i així ser notícia. Dit i fet. La premsa es va començar a interessar, va veure que hi havia un moviment *underground* que començava amb nosaltres o **Txarango**, entre d'altres. Estaven passant moltíssimes coses: s'acaba l'època analògica, grans bandes com **Obrint Pas** o **Los Delincuentes** es retiraven, el rock català dels 90 anava perdent força... I faltava una escena nova.

Vau ser en el moment i el lloc encertat?

R.S: Exactament, però, sobretot, aquest moment va arribar quan estàvem 'currant a tope'. Jo ho comparo amb el surf. La sort és com l'onada: si tu ets a la vora i veus l'onada i vas a buscar-la ja ha passat. Tu has de ser al mar, preparat per poder agafar l'onada.

Quantes hores dedicaves tu a La Pegatina durant aquells anys?

R.S: Tot el dia.

Dormir, Pegatina i festa?

R.S: (RIU) Doncs sí. Però, fins i tot, quan anava de festa, anava amb adhesius de **La Pegatina** i amb la guitarra, i quan acabava la festa era el nostre moment per liar-la. Era el nostre *hobby*, somni, món i, a poc a poc, la nostra feina. Tots vivíem a casa dels nostres pares i no teníem gaires responsabilitats. Ens podíem dedicar al 100% a la música, a part, de també a les nostres carreres universitàries. Si haguéssim sigut més grans, no hagués sortit igual.

